

Конкурс: «Асаблівае дзяцінства»

Назва: «Ляці, ляці, пялёстак...»

Аўтар: Яраховіч Уладзімір Міхайлавіч, настаўнік рускай мовы і літаратуры ДУА «Сярэдняя школа №3 г. Старыя Дарогі»

Памятаеце знаёмую з дзяцінства казку Валянціна Катаева "Кветачка-вясёлка"? Дзяўчынка Жэня выдаткавала апошні чароўны пялёстак на жаданне выздараўлення для хлопчыка-інваліда. Як шкада, што такой кветкі не існуе, і няма магчымасці чароўным спосабам дапамагчы тым дзецям, якія адносяцца да катэгорыі «асаблівае» дзіця.

Чароўных спосабаў, вядома, няма, але ёсць рэальныя. Мы жывем у гуманным грамадстве, гэта значыць у грамадстве, якое дапамагае людзям, якія маюць патрэбу ў падтрымцы. «Асаблівыя» дзеці ў нашай дзяржаве маюць права на асаблівы клопат і адукацыю, што дае ім магчымасць развівацца і весці паўнаважнае і годнае жыццё. Але як жа зрабіць так, каб жыццё людзей з абмежаванымі магчымасцямі не было абмежаваным?

На мой погляд, самае галоўнае для такога дзіцяці не жаль, які, часцяком, бывае прыкрым, непрыемным і нават пагардлівым, галоўнае - стварэнне такіх умоў, пры якіх ён ніколі не зразумее, што не такі, як усе.

У школе, у якой я працаваў маладым спецыялістам, існаваў сацыяльны праект «Псіхалагічная дапамога». У рамках праекта праводзіліся самыя разнастайныя мерапрыемствы, майстар-класы, акцыі для дзяцей-інвалідаў. Асабіста я нейкалькі разоў на вакацыях працаваў з такімі дзецьмі. Мы ляпілі з гліны, малявалі, рабілі аплікацыі і арыгамі. У «Майстэрню» запрашаліся навучэнцы з розных класаў. Падчас працы вы ніколі б не зразумелі, хто ж з маленькіх майстравых дзіця-інвалід. І гэта, безумоўна, вельмі правільна і выдатна!

Асаблівых дзетак было няшмат, а самым творчым быў - Сяргей. Гэта незвычайнае дзіця! Ён адкрыты, добразычлівы і вельмі вясёлы! А яшчэ ў Сяргея, нягледзячы на дыягназ, сапраўдны дарунак - ён ляпіў з пластыліну і гліны абсалютна жывых чароўных істот. Яго вырабы выклікалі ўсеагульнае захапленне. Аб персанальнай выставе работ хлопчыка не раз пісалі ў раённай газеце. Як асоба, Сяргей - паўнаважны чалец грамадства, ён мае права на шчасце, на зносіны і любоў. Я ўпэўнены, што, нават пасталеўшы і ўсвядоміўшы свой дыягназ, ён ніколі не замкнецца ў сабе, не стане адзінокім. Чаму? Таму што мы, падтрымліваючы інвалідаў з самага дзяцінства, робім іх моцнымі і ўпэўненымі ў сваёй значнасці для грамадства. Мы дорым такім асаблівым дзеткам чароўныя пялёсткі...

І хай жыццё - гэта далёка не казка, але ў нашай выдатнай краіне, у менталітэце беларускага грамадства закладзены з самага дзяцінства такія выдатныя якасці, як міласэрнасць, дабрыня, спачуванне і любоў. А таму: «Ляці, ляці, пялёстак, і падары радасць, надзею і сілу ўсім асаблівым дзецям!»